

Niet verklaren, maar ervaren

Geliefd mens,

In de dagen van de Stille Week stel ik mij soms voor hoe Jezus die laatste periode van zijn leven kan hebben beleefd. Dan verplaats ik me in de verhalen die we elkaar al zo lang vertellen en zie ik het voor me. Kwetsbaar op een ezeltje Jeruzalem intrekken met al die hem toejuichende mensen langs de kant van de weg. Ik zie hem in mijn gedachten de tempel binnenlopen waar de markt gaande is. Op welk moment werd in hem het moedige besluit geboren om tegen de ontheiligende geldwisselaars op te staan? Ik zie hem voor me tijdens het laatste avondmaal als hij de voeten van zijn leerlingen wast. Dienend, nederig. En dan het 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen'. En ik vraag me af: wat gebeurt er in een mens waardoor hij op die cruciale momenten zo vanuit liefde kan leven?

Zijn er ogenblikken geweest waarop inzichten hem als het ware toevielen? Zouden er momenten zijn geweest waarin een gedachte zich aandienende - misschien in stilte of in gebed - en waar hij innerlijk 'ja' tegen kon of zelfs moest zeggen? Waar komt zo'n gedachte eigenlijk vandaan? Wat spreekt er dan? Heeft het een naam? En kun je je daardoor gedragen weten?

*Hoe...
komt een idee ooit tot stand?
kan zo'n gedachte ontstaan?
Waar komt dat helder ogenblik
dat inzicht toch vandaan?¹*

Misschien begint mijn religieus gevoel precies daar. Op een plek waar we niet precies weten wat er gebeurt, maar we wel ervaren dat er iets in ons werkt wat we niet helemaal zelf maken. Een gedachte die opkomt, een ervaring die uitnodigt, een inzicht dat richting geeft, een gevoel dat zegt: dit is het goede om te doen. Alsof er in ons leven momenten zijn waarop zich iets aandient wat groter is dan we zelf kunnen bedenken. Je zou het inspiratie kunnen noemen, of een dieper weten, of de adem van de geest, een goddelijk moment, of...

Mij helpt het ook om steeds vaker meer ruimte te maken voor dat soort momenten. Niet alles willen verklaren of beheersen, maar openstaan voor wat zich aandient en luisteren naar wat het in mij teweegbrengt. Misschien is de vraag of je het precies kunt verklaren of er de juiste woorden voor kunt vinden dan niet eens zo relevant. Belangrijker is het om zulke momenten te herkennen, er ruimte voor te maken en het in ons leven werkzaam te laten zijn.

Ik geloof dat je je daarin ook kunt oefenen. Niet door zulke momenten af te wachten tot ze als het ware tot je komen, maar door jezelf ervoor open te stellen. Door af en toe stil te zijn. Door écht te luisteren naar wat er in je leeft. Door met aandacht en zorg te kijken naar wat zich in je leven aandient. Door te bidden. Door tijd te nemen om jezelf af te vragen wat in een bepaalde situatie het goede is om te doen. Door trouw te blijven aan wie je ten diepste wilt zijn. Dat is iets wat niemand anders voor jou kan doen. En wanneer zich dan - bijna ongemerkt - een gedachte aandient, keren de vragen weer terug. Hoe dan? Waarvandaan? Wat spreekt er?

Ik hoop dat we er nooit een sluitend antwoord op vinden. Het is ook niet iets om te verklaren, maar om te ervaren.

Misschien was dat ook wel hoe Jezus zijn weg vond in de laatste dagen van zijn leven. Niet omdat hij alles van tevoren wist, maar omdat hij bleef luisteren naar wat zich in hem aandiente en daar gehoor aan gaf. Alsof hij telkens opnieuw zocht naar wat in dat moment het goede was om te doen. Stap voor stap, moment voor moment. Trouw aan zijn geloof en aan waar hij voor wilde staan. En over de gevolgen van die levenshouding worden al duizenden jaren, overal ter wereld, verhalen doorverteld.

Met een hartelijke groet, en ook die van zuster Nanda Ziere,
graag uw broeder, Marten van der Wal

¹ Lied 'Inspiratie' van Mathilde Santing

Op zondag 29 maart vindt de landelijke ontmoeting op Palmzondag plaats in Theater Orpheus in Apeldoorn. Wij kijken daar samen zeer naar uit. Tijdens deze samenkomst staan we ook stil bij de zusters en broeders uit onze gemeenschappen die in het afgelopen jaar zijn overleden.